

הופעה חיה // אותו עולם

אמן אורח: שי-לי עוזיאל

אין שום דבר קונבנציונאלי במופע של **אותו עולם**. לא השילוב בין הכלים, לא הסאונד ולא הביצועים של השירים, ישראלים ולועזיים. ההופעה מתגלגלת באופן לגמרי מקרי, כמו שיחה בין אנשים שנפגשו לדרינק בבר. מתחילים לדבר ולא יודעים לאן תוביל אותם השיחה, מה יהיה תוכנה ולאיזה טונים היא תגיע.

ההופעה של **אותו עולם** היא שיחה בין שלושה אנשים, פסח, אבי וגבי, שבמקרה מתקיימת מול קהל. שום דבר לא מתוכנן מראש. התוכן ואופן ההגשה מתעצבים בספונטניות ומתהווים בזמן אמת. הדיאלוג נבנה, או מתפרק, בהתאם לנסיבות ולמצב הרוח של אותו הרגע. אין חזרות, נפגשים רק לסאונד-צ'ק שלפני הופעה. האופי הזה מקנה לסאונד של **אותו עולם** חומריות מופשטת ובלתי צפויה המצטברת ליצירה אחת שהולכת לקראת האינסוף.

הם מופיעים יחד מ-2009 בתדירות מאוד נדילה, נמנעים מלסווג או להגדיר את סוג המוזיקה שלהם. פסח עומד במרכז – הוא מנגן על מיתרי הקול שלו, בכלי-הקשה פקיסטני, עץ פעמונים (bell tree), שרכש במישיגן ולפעמים גם בחליל; גבי עומד משמאלו ומנגן על מחשב ועל גרוב-בוקס (groove-box); אבי יושב מימינו ומנגן על גיטרה חשמלית.

גבי מוביל את הגרוב והאופי של הסאונד, שמשמש בסיס לשיירה, לדיבור או לקריאה של פסח. אבי מכניס את הביטים האחוריים, כל מה שמתחת לפני השטח של הסאונד. השפה והסאונד של ה'שיחה' נתונים בידי גבי. התחביר, המצלול, הצירוף המילולי והניואנסים המופשטים שלה בידי פסח. הניקוד, הפיסוק וההטעמה בידיים של אבי.

המפגש בין סאונד אלקטרוני איטי, עמום ואפל, לבין קולו הגבוה של פסח, מתרחק במודע מכל מה שעשוי להישמע 'הרמוני', 'צפוי' או 'יפה'. החופש לקחת חומרים מקוריים, מוכרים יותר או פחות, לפרק ולהרכיב צורה חדשה, הופך הופעה של **אותו עולם** לחוויה מוזרה אך נונשלנטית במקריות שלה. פסח "גוזר ומדביק" טקסטים כמו ביצירה קולאז'יסטית, לפעמים שר לפעמים מדבר אותם. הוא יכול לדוגמה להתחיל ב *Hamburger Girl* של רביעיית ליינוס פאולינג, לעבור ל "רקדי (ידך הניפי)" של ישי לוי, לשנן אותו במונטוניות רפטיבית ולסיים ב *rock & roll music* של צ'אק ברי. האלתור הופך לערך מרכזי שמדגיש את היופי שטמון במקריות. האלתור מפרק באחת את ההיררכיה בין המרכיבים המוסיקליים והווקאליים. הוא מאפשר לכל אחד מחברי ההרכב להיכנס ולצאת מתי שהוא רוצה (זה נכון גם לגבי המאזין/צופה). אם אחד מהם עוזב לפתע, ההופעה נמשכת בלעדיו. כשהוא חוזר, הוא מצטרף מחדש לזרם.

שלושת האמנים באים מאותו עולם אבל כל אחד מהם שואל שאלות אחרות בתוך האמנות שלו. כך גם התערוכה- היא לא מתיימרת להמציא חיבור ולכפות אותו על האמנות.

במרחב שבין ציור, רישום, פיסול, מופע ואובייקט, התערוכה היא ניסיון לאמץ את הדינמיקה הייחודית להופעה של **אותו עולם**, ולהחיל אותה על ההצבה בחלל. האינסטרומנטליות האוצרותית שקיימת במעשה הצירוף עצמו, מאמצת ערכים אילתוריים, משוחררים, לעיתים אפילו חסרי טעם או לא שלמים.

האסמבלאז' התלת-ראשי שנוצר בחלל הוא אנטי-מונומנטלי. הוא רצוף חיכוכים וסתירות בין אמנות לקראפט, בין דו-ממד לתלת-ממד, בין תנועה למצב סטאטי. את הסאונד האנטי-מונומנטלי שלהם, הפקידו חברי ההרכב בידיים של אדם רביעי, שאינו שייך ל"דבוקה" הרעיונית שלהם. מישהו שמסוגל להתבונן על התופעה מבחוץ. שי-לי עוזיאל יצר עבודה במיוחד לתערוכה- "וידאו-קליפ" ממושך שמוקרן שוב ושוב, ברצף קבוע, ומשלב אסטתיקה של היי-טק אנכרוניסטי באוונגרד אלקטרו-מגנטי. הקולאז' האודיו-ויזואלי הזה, מחליף את ההופעה החיה שלא מתקיימת בתערוכה.